

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Exegesis Euangelij Matthæi XVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

T. VI
22

ria & vniuersitate, qui septenario numero tanquam vniuersa complectente comprehenduntur, & sunt in conspectu throni eius, in praesentia diuinæ maiestatis, in superna Hierusalem, vbi semper intuentur faciem eius, & officiosissime obsequuntur & famulantur viuenti in secula seculorum, à quo se intelligunt habere omnem felicitatem suam, iureque illi debere se totos & quicquid possint. Optat autem S. Ioannes, vt gratia & pax nobis sit à Deo tanquam datore & autore, ab angelis autem tanquam pijs intercessoribus, qui nobis Dei gratiam & pacem concilient. Offerunt enim S. angeli preces nostras Deo, suasque illis iungunt, sicque optata nobis diuinæ gratiæ mœnera referunt. Sed & pax & gratia vobis sit, inquit, ab Iesu Christo, qui quatenus verò homo, suis excellentissimis meritis gratiam nobis & pacem temporariam ac sempiternam tanquam præcipuus & singularis mediator obtinuit, si tamen nos cooperari velimus. Idem autem ipse testis est fidelis, quia veritas infallibilis secundum diuinitatem, & quia ob veritatis testimonium mortem carnis durissimam sustinuit secundum humanitatem: & primogenitus mortuorum, eo quod primus à morte surrexerit in æternum victurus: & princeps regum terræ, id est, electorum omnium, qui vitijs vniuersis & animo suo dominantur, qui soli iure reges vocantur, regnaturi semper cum principe suo & Imperatore Iesu Christo, qui dilexit nos amore prorsus gratuito, immenso, æterno, & lauit nos à peccatis nostris non quocunque modo, sed in sanguine suo, quo ipso suum erga nos amorem euidentissimè declarauit, fundens pro nobis sacrosanctum sanguinem suum, & quicquid nos merito luere debueramur, in se recipiens atque eluens diris- simis & atrocissimis cruciatibus, ipsi ab humano genere, quod creatat, quod redimere venerat, irrogatis.

Angelos Deo offerre preces hominū.

Ioan. 14.

Reges quibus soli iure vocentur.

EXEGESIS EVANGELII EIVSDEM SO-
lennitatis, *Matthæi XVIII.*

IN Euangelio hodierno commemorantur discipuli Dominum interro- gasse, quisnam potioris dignitatis & gloriæ futurus esset in cælis: moti videlicet inde, quod pro Petro idem pretium quod pro Domino Salua- tore solutum viderant, & eundem cum Ioanne & Iacobo filijs Zebedæi ma- iori Christi familiaritate vti non ignorarent. Sed quid sibi vult isthæc per- coaratio? Nondam in eorum pectore Satan penitus contritus erat: adhuc pestiferum superbæ & ambitionis semen intus delitescibat, quod nisi gra- tia Spiritus sancti, & Domini Iesu admonitione, & castigatione paulatim e- lisum fuisset, poterant sanè toti Ecclesiæ non paruo fuisse scandalo, quod ipsi inter se de dignitate contenderent, quos Dominus primos & præcipuos in Ecclesia sua esse voluisset. Sed permisit pius & Sapiens Dominus in disci- pulorum suorum cordibus quædam hæere vitia, vt ea non in illis tantum opportuno tempore, sed etiam in nobis omnibus curaret, dumque quid in tam electis & charis discipulis ipse reprehenderit disceremus, magis solliciti simus cauere eiusmodi. Sic dum illos patitur aliquamdiu certis non carere vitijs, nos aduersum illa præmunitus optat, vt illorum imperfectio nobis ad perfectiora sectanda calcar adhibeat. Simul etiam vt agnoscamus, quanta

Matth. 18.
Hieron.

Quid repre- hendibile cur Christus in Apostolis hæ- rete permisit.

quanta sit humanæ naturæ infectio, corruptio, imbecillitas, quando nec illi vitijs satis dominari poterant, qui perpetua Filij Dei cōsuetudine, præsentia, familiaritate potiebantur: Quam autem conueniat hoc Euangelium, solennitati SS. Angelorum, facile intelligi potest, tum quod hic scandala pusillorum adeo condemnantur, utpote nedum Deo, sed etiam sanctis Angelis hominum custodibus summè inuisa, tum quod expressa sit beatitudinis Angelorum commemoratio. At nunc Euangelium explicare tentemus.

Euangelium præfens quæ aptè quadret huic solennitati.

Accesserunt ad Iesum discipuli, dicentes: Quis putas maior est in regno cælorum?

Quæstio hæc superuacanea est & curiosa, id explorare cupiens, quod scire nihil attineat. Quid ad te ô homo, quis maior sit in regno cælorum? Quærebant hoc Apostoli etiamnum infirmi & imperfecti adhuc carnales & tepidi, nedum spirituales, & diuino amore pleni. Alioqui si in eorum pectore flamma diuini amoris fortiter arsisset, non potuissent ad superuacaneam inuestiganda animum adiecisse: quandoquidem amor Dei non sinit hominem aliud vel cogitare, vel inquirere, vel desiderare quam Deum. Philosophi quidam atque per plures etiam, hodieq; Christiani sapientes vel potius deliri tempora & ingenia sua in rebus inanis detriuerunt, & deterunt, quarum cognitio plus ad veram salutem officiat, quam conferat. Sed quare hoc? Quia intus vacui sunt & inanes, diuiniq; amoris expertes. Eoque etiam ipsi vani redduntur, curiosi & scioli, & cum nihil aut parum habeant veræ eruditionis & sapientiæ, tamen audent vel è sublimi in sanctissimos Patres ferre sententiã, & cum nec seipsos norint, alios omnes cōtemnere, lacerare, reijcere. Qui si neglectis rebus friuolis ac superfluis, ad salutaria & vtilia inquirenda, discenda, perferenda, sectanda, docenda sese conferrent, atque ante omnia Dei amorem totius vitæ nostræ scopum consequi, atque in eo magis ac magis crescere & augeri contenderent, reiectis ac posthabitis omnibus, quæ illum impedirent aut minuerent, iam sanè & sibi & alijs fructus magnos adferre possent. Sed curiositas imponit multis, à qua nec Apostoli fuere immunes, quando scire voluerunt, quidnam maior esset in regno cælorum: quod tamen etiam ex superbia & ambitione quadam quæsiisse videntur: quæ quidem pestis altas in natura humana radices egit, insita & instillata ei à fallacioso illo serpente, qui ut protoparentes nostros à diuinæ legis obedientia abduceret, promisit eis Dei similitudinem in cognitione boni ac mali: ad quam tum illi temerè aspirarunt. Sed & illis, & nobis omnibus euenit, quod in Psalmo quodam miserabiliter dicitur: *Homo cum in honore esset non intellexit, comparatus est iumentu insipientibus, & similis factus est illis.* Et quotquot ex illa deprauata radice trahimus originem, ad elationem & ambitionem, atque adeo quæuis vitia male propentis sumus. Quid verò respondit Dominus Apostolis curiosè percontantibus?

In huius seculi curiosi sciolos quæ Euangelicos.

Curiositas quibus quantà imponat.

Gene. 3.

Psal. 49.

Et aduocans Iesus paruulum, statuit eum in medio eorum, & dixit: Amen dico vobis. Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum cælorum,

8888 Apoſto.

T. VI
22

Apostoli summam cæli dignitatem expetunt, & vsque ad infimæ ætatis abiectionem ac humilitatem reducuntur. Aduocans enim Dominus paruulum quendam, qui etiamnum totus grate paruulus ac innocentie puritate præditus esset ob susceptam circumcisionem, qua olim apud Iudæos infantes mundabantur ab originis macula, sicut apud nos baptismo, statuit eum in medio eorum, vt exemplo, quod in moralibus plurimum valet, eorum factum reprimeret, atque ad virtutem prouocaret: dixitq; eis: Amen dico vobis: Nisi ab hac mentis vanitate & perniciofa principatus obtinendi contentione conuersi fueritis ad humilitatem, modestiam, simplicitatē & innocentiam paruulorū, non solum non eritis magni in regno cælorū, sed nec intrare in illud permittemini. Habet ætas infantium multa quæ etiam viros imitari deceat: Vt quod non irascuntur, non intumescunt animo, non se vltra æquales efferunt, non inuident maioribus, non contemnunt inferiores, non in hominibus fortunam venerantur, naturam despiciunt, nō sunt libidini dediti, non student auaritiæ, non sunt ambitiosi, denique & multis alijs carent malis, & bonis præditi sunt. Quæ nisi vos per gratiam & industriam adipisci studueritis, sicut illi ea ex natura habent, non admittemini in regnū cælorum. Nolo autem vos sensibus effici paruulos, sed malicia, vt inquit quidam hic dicturi sunt, qui impudentissimè aspirant ad honores & dignitates, qui alios cupiūt opibus, potentia, dignitate excellere & antecire, qui Christianos se dici & haberi volūt, & à Christiana simplicitate, modestia, innocentia tam longè absunt? O vos superbix filij, qui in sublimè cristas erigitis, huc aures cordis & corporis aduertite, quid æterna sapientia præcipiat auscultate: Nisi, inquit, conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum cælorum. Vultis grandes esse? prius estote paruuli. Quod si neglecto Dei consilio & præcepto, absq; humilitatis suffragio in altum cōtendere nō cessaueritis, quanto altius ascendisse vos putabitis, tanto profundius corrueritis. Lucifer vsque ad Dei æqualitatem sese erigere non quidem potuit, sed voluit tamen: & mox infra omnes dæmones in infimum tartari lacum detrusus est.

Quicūque ergo humiliauerit se sicut paruulus iste, hic maior est in regno cælorum.

Infantium
proprietates
quædā, quæ
sua sunt.

1. Cor. 14.

Superbi &
ambitiosi
quam lectio-
nem sibi ne-
cessariam di-
scere debe-
ant.

Mat. 14.

Eccle. 9.

Humilandi
se modus ve-
rus quis.

Chryst. st.
Superbis qd-
nam semper
ferè peculia-
re sit.

Non dicit simpliciter: Quicūque humiliauerit se (Est enim qui se nequitè humiliat & interiora eius plena sunt dolo) sed qui se humiliauerit sicut paruulus iste, id est, sincere, ex animo, absque simulatione, absque mendacio, vt quod foris ostendit & præ se fert coram hominibus, ex ipso cordis fundo proficiatur: non aliud adhibeat foris, aliud intus tegat: id enim duplicitatis est vitium, cuius expers est infantia simplicitatis amica: hic maior est in regno cælorum, tanto quidem maior in cælis, quanto humilior in terris. Faceffat ergo omnis superbia & arrogancia, quæ Christi humilitatē respiciens, semper tollitur in sublime, & nedum æquales, sed etiam superiores plerumque contemnit. De qua memorabili sententia dicit Chrysolomus. Nihil certè arrogancia atque superbia peius, quæ mentis quoq; vires natura hominibus concessas, ita deiiciat, vt amentes ex prudentia, ac animo stolidos.

dos efficere videatur. Nam quemadmodum si quis cum statura cubitus sit, instar montium, imo etiam altiorem se putet, ac ideo seipsum quasi montes excessurus erigat, nullum aliud argumentum infantia suae quaramus. Sic cum inflatū videris hominē, qui meliorē se ceteris arbitretur, cōtēntiq; opinetur, si ceteris hominibus cōferatur, nullū iam aliud signum vecōrdiæ hominis exquiras. Tanto quippe ridiculosior est his qui natura infantiunt, quanto ipse sponte huic sibi morbū iniecit. D. Basilius Magnus in regulis breuiorib⁹, quæstione mota, quomodo regnū Dei accipiemus vt paruulus, Respondit. Si ad doctrinā Dñi tales nos præbuerimus, qualis est paruus in percipiendis disciplinis, qui non contradicit, neq; se disputans aduersus magistros defendit, sed tradita sibi præcepta cum fide atq; obedientia suscipit. Quod est maximè cōtra hæreticos, qui sui capitis adiuuentiones & somnia, præfertētori⁹ ecclesie iudicio in malū suū, & perniciē simpliciu ac miserorū.

Et qui suscepit vnum paruulum talem in nomine meo, me suscipit. Qui autem scandalizauerit vnum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit ei, vt suspendatur mola asinaria in collo eius, & demergatur in profundum maris.

Quisquis fidelem quempiā huius paruuli innocentiam, humilitatem ac simplicitatem imitantem suscipit causa amoris mei, & quodlibet in eum confert beneficium, sua vel liberalitate illius leuans inopiā, vel consilio & doctrina instruens ignorantiam, vel humanitatis ac hospitalitatis studio eū peregrinum tecto suscipit, aut quouis alio prosequitur charitatis officio, nō ille hominem suscipit, sed seipsum, qui non aliter accipio quicquid in quē libet etiam vltimorum membrorum meorum collatum fuerit, quam si mihi præstetur. Ecce erga nos charitatem Dei, qui in nobis vel beneficio vel iniuria affici dignatur, vt iam merito summè cauēdum sit, ne cuiquam licet extremo Christi membro noceamus, maximequē danda opera, vt omnibus, præsertim abiectis, egenis & miseris opitemur. Nec est sanè, cur id ægrè faciamus, quando totum Christo præstatur. Qui autem scandalizauerit vnum de pusillis istis qui in me credunt, hoc est, qui vel verbo, vel facto, vel alio quouis modo alicui tali pusillo, simplici ac humili in me credenti, & forsitan adhuc infirmo & imperfecto (Nam tales facilius scandalum patiuntur) causam ruinae præbuerit, atque in errorem & peccatum atque animæ exitium pertraxerit, non veritus perdere animam, pro qua ego sanguinē meū fudi, expedit ei, præstat, satius est, vt mola asinaria suspendatur in collo eius, & demergatur in profundū maris, hoc est, vt quantumuis duro afficiatur supplicij tēporalis genere, quo spiritus saluus fiat. Potius enim quæuis ferēda est poena tēporaria, quam anima cuiusquā à Deo abstrahatur. Quamobrem rectè mouetur sancta Ecclesia catholica, quæ hæreticos obstinatos, qui infirmitatibus animabus scandalo sunt, iubet viuos concremari. Quod sanè & ipsi expedit, & alijs ipsi quidem, ne plures perdendo grauioribus se sceleribus & tormentis reddant obnoxios: alijs autem, ne per illos seducantur. Sic morbidum pecus separatur ab ouili, ne cæteras oves morbi contagione inficiat. Ita & expedit scandalorum fabricatores tolli è medio, ne pusillos suis exemplis aut dogmatibus in damnationem pertrahant.

8888 2

Ex qua

Matth. 23.

Christus qui in suis membris verè recipiatur.

Scandalum pusilli sum quæto studio præcauēdū.

Hæreticos obstinatos, quam consulto & merito exterminat Ecclesia.

T. VI
22

Viuerē probē
instituentē vitē
hodie omnibus
ferē sit
ludibrio.

Ex qua Domini sententia luce meridiana clarius fit, quantopere infirmorum scandala vitanda sint: & tamen tot hodie mundus scandalis plenus est, vt virtus sit flagitijs esse deditum, & si quis paulo rectius viuere velit propter timorem Dei, omnibus mox irrisui & contemptui sit: multoq; iam studiofus alij alios in vitia, & per. consequens in supplicia mortis æternæ non illicere tantum, sed etiam protrudere conentur, quam olim sancti patres proximos ad Deum & virtutes inducere laborarint. Quod quidem fatius est lachrymis & suspirijs, quam scriptis aut verbis prosequi.

Væ mundo ab scandalis? Neceffe est enim, vt veniant scandala. Veruntamen væ homini illi, per quem scādalum venit,

Eccl. 1.

Piissimus animarum saluator præuidens seculi malitiam, væ ait mundo ab scandalis: necesse est enim vt veniant scandala: Tanquam dicat: Stultorum infinitus est, & semper erit numerus, qui non poterunt aliud, quam stultitiam & scandala meditari, atque proferre. Quamobrem pessimè cum mundo, id est, hominibus mundi amicis, & Deum non timentibus agi necesse erit. Tales enim cum sint auersi à Deo, fieri non poterit, quin facile absentiantur & decipiantur impiorum hominum erroribus & offendiulis.

Martini Lutheri vita, mores, fructus quos sua im pietate effecit.

Et id melius quotidiana experientia quam ex libris discimus. Exiit vnus apostata & excucullatus monachus, diuina humanaq; omnia miscere cepit, fixit & refixit leges, in omnes cuiusuis ordinis homines spurcissimo ore debacchatus est, nihil nisi carnis desiderijs plausibilia docuit, pro sola nuda fide licet sterili, pietatem omnem, studium omne virtutis ac probrarum penitus damnauit & reiicienda tradidit: denique tanta tamq; horreda & inaudita scribere, dicere, agere non est veritus, vt non possit sine horrore referri: & tamen tot sibi ascriuit discipulos ac sectatores, vt nullus vnquam sanctorum tot videatur conuertisse ad Christum, quot iste breui tempore à

Galat. 5.
Math. 7.
Luc. 11.

Christo abduxit. Quare hoc? Quia mundus plenus erat infirmis & pusillis, quibus molestum erat seruire Deo, carnem cum vitijs & concupiscentijs crucifigere, per arctam viam & angustam portam ingredi. Quibus vbi spes propolita est, & diuinæ scripturæ sententijs perperam expolitis fallaciter ac infidiosè persuasum est solam fidem sufficere, opera bona superuacane, imo & noxia esse, atque id genus alia multa prorsus à diuinis licetis abhorrentia, manibus & pedibus in eam sententiam mox iuerunt, & scandala animarum suarum, quæ summopere vitare, execrari, detestari debuerant, obuijs vlnis, amplexi sunt. Sed væ illis ab huiusmodi scandalis, & quidem væ sempiternum, nisi resipuerint. Atque etiam væ homini illi, per quem scandala ista venerunt. Sed & alijs, quibuscunque scandalorum architectis væ.

Scandala præstantes animabus infirmis, quam grauius in se poenis inuoluant.

Si enim apud homines mortis sententia plestantur, qui vestem aut aliquid aliud rei alienæ furantur, quam illi habebunt sustinere pœnam, qui scandalis suis animas, rem longè prætiolosissimam Deo creatori eripiunt? Merito poenas dabunt æternas, qui animas semper victuras perdunt. O si hæc bene attenderent homines. Quam multa hodie scandala præbentur, & tamen vix quisquam animaduertit, aut alicuius pensi habet. Ornant se mulieres, ornant se viri petulanter nimis, & multi vtriusque sexus ex eorum aspectu grauius vulnerantur. Scandalo ergo sunt proximis suis. Et væ illis, an Domini,

Math. 9.

minus, per quos scandalum venit. Dicunt autem: Nos non id volumus nostro ornatu & vestium perulantia, ut alij offendantur. Quid dicitis miser? Venenum alijs porrigitis, & non vultis ut inde laedantur? Audite obsecro, quid Chrysostronus dicit: Si vir aut mulier se ornauerit, & vultus spectantium in se prouocauerit, etsi nullum inde eueniat damnum, iudicium tamen feret in æternum, quia venenum obtulit etsi non fuit qui biberet. Hæc ille. Augustinus quoque terribilem fert sententiam in eos, qui alios scandalizant, ita inquit: Magis peccant qui animas ad peccandum inflammant & Deo subtrahunt, quam qui carnem Christi crucifixerunt. Et D. Isidorus. De teriores sunt, inquit, qui siue doctrinis, siue exemplis vitam moresq; bonorum corrumpunt, his qui substantias aliorum prædiciaque diripiunt. Væ ergo homini illi per quem scandalum venit: Sed quia duplex est scandalum, alterum quod dicitur actiuum, alterum passiuum, posteaquam hætenus de priori egit Dominus, nunc ad alterum vertit orationem, quod ipsi ab alijs, siue à nobis ipsis patimur.

Si autem manus tua, vel pes tuus scandalizat te, abscinde eum, & proijce abs te. Bonum tibi est ad vitam ingredi debilem & claudum, quam duas manus, vel duos pedes habentem mitti in ignem æternum. Et si oculus tuus scandalizat te, erue eum & proijce abs te. Bonum tibi est, vnum oculum habentem in vitam intrare, quam duos oculos habentem, mitti in gehennam ignis.

Si manus tua scandalizat te, ut ad vsus illicitos eam adhibere delectet, ut aut tangere velis, quod non deceat, aut operari quod illicitum sit, sicut per manus multa sunt grauiora & horrenda peccata: aut item pes tuus scandalizat te, ut ire velis ad perpetranda adulteria, scortationes, homicidia, comestationes, comperationes, aut alia quæuis scelera, abscinde siue manum, siue pedem, & proijce abs te, id est, mortifica eiusmodi praua desideria, improbas voluntates & tentationes diabolicas, ne præbeas membra tua arma iniquitatis peccato, sed vtaris illis ad ea duntaxat, quorum gratia tibi data sunt à Deo. Melius est enim, ut inierim, licet cum aliquo sensualitatis dolore, careas voluptatibus & oblectamentis illicitis, quam pro momentanea delectatione, & membrorum abusu mittaris in ignem æternum. Et si oculus tuus scandalizat te, ut velis pulchras inspicere mulieres, licet te vulnerari sentias, aut quiduis aliud sola ductus curiositate vel cupiditate conspiceret, quod tamen sine animæ detrimento non possis, erue eum, & proijce abs te, hoc est, auerte eum, ne videat vanitatem, & imitare sanctum Iob dicentem: *Fadus pepigi cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.* Oculi enim nisi seuerè custodiantur, grauissima in animam damna inuehunt, quum sint animæ fenestræ, per quas mors ipsa ingreditur. Oculus meus, ait Hieremias propheta in persona hominis oculos suo non custodiens, deprædatus est animam meam. Itaque hac manuum, & pedum truncatione, & oculorum reiectione Dominus Iesus omnes carnales affectus rescidit, ut neminem tam charum aut propinquum, aut vtilem vel necessarium habeamus, quin eum fugere

Chrysostr.

August.

Isidorus.

Scandalum
bifarium accipi.Manibus &
pedibus uti
multifariam
grauiusque
peccetur.
Rom. 6.Oculus scandalizans
quoniam sit erudendus.Iob 27.
Oculus male
custoditus
quoniam mala
animæ in-
ferat.
Hierem. 9.
Thren. 3.
Hieronym.

T. VI
22

Vita solitaria
lous ex D.
Hieronymo.

fugere & abijcere, dum nos abstrahit à Deo, nitamur. Nouit vnusquisque
credentium, ait D. Hieronymus, quid sibi noceat, vel in quo sollicitetur ani-
mus, ac sepe tentetur. Melius est vitam solitariam ducere, quam ob vita
præsentis necessaria æternam vitam perdere. Melius est solum saluum fieri,
quam perire cum pluribus. Et Cassiodorus: Iustitia, inquit, non patris
non matrem nouit, personam non accipit, solum Deum considerat & at-
tendit. Rumpere ergo omnem affectum carnalem, & separa eum à te, si maior
& potentior es: si minor separare ab eo, & in quantum potes deuita societa-
tem eius quem castigare nequis. Nihil enim tam nociuum, quam pernicio-
sa societas. Denique hic ipsis verbis sapientissimè nobis consulit Deus, mo-
nens vt fugiamus peccandi occasiones & pericula. Quæ nisi euitentur, vix
aut nullo pacto peccatum euitari potest, præsertim vbi quis se prociuem
sentit in vitia, & infirmum ad resistendum. Discamus igitur Christi amo-
re contemnere & mortificare affectus inordinatos erga quascunque res cre-
atas: si pater, si mater, si soror, aut frater, aut quiuis alius quantumuis pro-
pinquus, & charus: si res qualibet creata nobis scandalo est, & illicit ad pec-
catum, ac abstrahit à Deo, fugiatur & abijciatur propter Deum. Habet Do-
minus Deus, vnde centuplo plura & potiora nobis restituat.

Cassiodorus.

Societas per-
nitiosa quàm
sit anima
sociata.

Videte ne contemnatis vnum ex his pusillis. Dico enim
vobis: quia angeli eorum in cælis semper vident faciem Pa-
tris mei, qui in cælis est.

1. Cor. 13

Solet Deus plerunque abiecta & contemptibilia huius mundi eligere, &
qui mundi amicis despicabiles videantur. Ita ergo Christus, qui animas po-
tius intuetur, quam externa bona, vt sunt honores, diuitiæ & similia, præ-
cipit hic hominibus, ne quemlibet pusillum in ipsum credentem contem-
nant ob simplicitatem ac humilitatem illius. Nam etsi humano iudicio ta-
les negligendi censeantur, tamen Deus non eos negligit, imo tanti facit, vt
etiam beatissimos ac illustrissimos illos cæli ciues, angelicos spiritus eo-
rum custodiæ assignarit, qui nihilominus perpetuo vultum Dei contem-
plantur, in quo beatitudinis summa consistit. Vbi duo nobis tradun-
tur: Neminem scilicet esse contemnendum, etiam si pauper & pusillus sit,
& angelos semper videre faciem Patris, qui tamen ijdem nobis custodi-
endis assignati sint. Si ergo contemptibilis quisquam videatur, quod ab-
iectus, simplex, & pusillus sit, saltem hoc à contemptu illius nos reuocet,
quod semper illi adest custos eius angelus sanctus, præclarus & gloriosus
spiritus, qui certè pro suo in hominè ipsius curæ traditum amore illius con-
temptum æquanimiter ferre non potest. Denique, ex hoc loco colligimus
immensum erga nos Dei amorem, qui voluerit nobis seruire angelicos
spiritus, quorum tamen natura sublimior est: nec ambigendum est,
quin singuli homines, mali æque ac boni habeant singulos
angelos vitæ suæ custodes. Et vt diuus Hieronymus
ait: Magna dignitas animarum, vt vnaquæque
habeat ab ortu natiuitatis in custo-
diam sui angelum dele-
garum.

Contemnen-
dum fore ne-
minem.

Ex Angelorū
custodia co-
siderandam
Dei erga nos
charitatem.

Hieronym.